

"חברה סאלונית"

(ראה שער)

ערב שבת. השעה 8.00. חלונות הבתים, ברחוב התל-אביבי הקטן, שפעו אור ומוסיקה. בקצה הרחוב הופיע צעיר גבהי-קומה. הוא הלך קלילות, ידיו בכיסיו, כותנתו משולש לבן על רקע החליפה הכהה. הוא נעצר ליד אחדי-הבתים, הרים את ראשו, החל שורק: "אל תיקח הכל ללב".

בחלון הופיע ראש חגיגי של נערה:

"אורי?"
"כן. מהרי אילנה. כבר מאוחר."
"רגע אחד. ארד מיד."

אורי ידע היטב שאילנה תשתהה. הוא נשען אל גדר האבן הסמוכה, הוציא הפיסת-סיגריות, החל מעשן. אורי היה מצוברח: אביו לא הירשה לו לקחת את מכונתו, הוא לא יוכל לעשות רושם על אילנה.

לבסוף הופיעה אילנה בפתח הבית. אורי שכח מיד את פרשת המכונת. הוא היה תמיד מאושר לצאת בחברת אילנה. היא היתה יפה מאוד, ולבושה בהתאם לאופנה הפריזאית האחרונה. שיערה הארוך-מסולסל צנח ברוב חן, לצד אחר של פניה הילדותיים במקצת. אורי ידע שחבריו יקנאו בו, ירוה נחת.

"לאן הולכים הערב?" שאלה הנערה.
"לאטי. הערב התור שלה. רציני לקחת את המכונת

שלנו; אבל המרחק אינו גדול, והערב יפה. החלטתי ללכת ברגל."

לא היה צורך בכחובת. הרעש והצחוק שבקעו מן החלונות הפתוחים והמרפסת הרחבה, ציינו את המקום המדוייק של המסיבה. הם עלו במדרגות, צלצלו בפעמון. אטי (ראה שער), נערה גבהה, זהובת שער, חייכנית, תכולת עיניים, פתחה את הדלת. שתי הנערות ואורי נפרדו רק שעות מספר לפני-כן, כאשר נשמע צלצולו האחרון של פעמון בית-הספר; אבל עתה הפכה אטי למארחת. היא השתוקקה שאמה תראה אותה בתפקיד זה; אבל הוריה פינו את הדירה למשך-הערב, מצאו מקלט בבית-ידידיהם.

ארבעת החדרים היו מלאים אדם. שני פאספונים השמיעו נעימות שונות. בחדר אחד רקדו סאמבה, בשני טאנגו. הצלחות, שהיו גדושות בתחילת הערב כריכים, עוגיות, פירות, הלכו והתרוקנו; החבריא וללו בכל פה. דני, שישב עד כה והתבונן ברוקדים, קם ממקומו וקרב אל נערה לבושת-שמלה כחולה, צנועה למדי:

"התרקדי עמי?"
"לא, איני רוקדת."
"מדוע?"
"ככה."

הנוער הישראלי "הוותיק" (וגם "החדש") הוא ברובו המכריע עירוני.

הנוער העירוני המתבגר, אינו מאורגן ברובו בתנועות-נוער. בצדק או שלא ב-צדק אין רוב הנוער בגיל 17 אוהד את תנועת-הנוער.

אולם הנוער הזה "מאורגן" בכך זאת. הוא יצר לעצמו צורה אירגונית מיו-חדת כמינה: ה"חברה".

אין זה מטרה כל שהיא, אין היא מחייבת את חבריה לדבר.

היא מבוססת רק על התחייבות אחת: לספק לחבריה מקום באחת הדירות ה-פרטיות, לפי התור, בו יוכלו לרקוד, "להשתגע", לתת פורקן לחרדות-החיים, שלא באה על סיפוקה.

